

REDAKCIJAS SLEJA

Lapas jau krāsotin krāsojas dzeltenos toņos, mūsu atmiņas par vasaru ieslīgst dziļākos smadzeņu nostūros, un pašiem nemanot mums klāt piezogas aukstais, mitrais laiks, kas šķietami neierasti pārbauda mūsu spējas adaptēties situācijās un laikapstākļos, kuros ir jāspēj saredzēt dabas burvība un spēks, ko tā mums sniedz un rāda ik dienas. Tā gluži vienkārši aicina mūs atvērt savas sirdis un piepildīt ar mīlestību, palīdzot viens otram.

7.klases labie darbi

No 12.līdz 18.oktobrim jau septīto gadu Latvijā tika rīkota Labo darbu nedēļa. Arī mūsu skolas 7.klase piedalījās Labo darbu nedēļā un devās uz dzīvnieku patversmi, kas atrodas netālu no Lazdonas.

Patversmē mūs sagaidīja četri suņi un daži kaķi. Ikviens no mums bija atvedis kādu dāvanu — kaķu barību vai naudiņu. Patversmes īpašnieks mums pastāstīja par patversmes darbu, tad devāmies pastaigā ar suņiem. Pastaigas laikā varējām baudīt dabas skaistumu Lazdonas pusē. Suņi bija mīļi un ļoti vēlējās spēlēties. Katrs no mums sirdī ļoti vēlējās dot suņiem siltumu un mājas.

Pēc pavadītās dienas bijām gandarīti par visu redzēto, dzirdēto un

paveikto, tādēļ atvadīties no jaunajiem draugiem bija grūti.

*Foto no klases arhīva
Patrīcija Utināne (7.)*

Tematiski šajā mēnesī mēs svinam Latvijas dzimšanas dienu un Lāčplēša dienu. Tas ir laiks, kad mums visiem ir iespēja aizdomāties par vērtībām, kuras mums ir, jo bieži vien mēs žēlojamies un nespējam novērtēt to, ka mums ir ģimene, maize, ko ēst, un to, ka mēs visi varam mācīties skolā un iegūt zināšanas, bet, pats galvenais, varam klusībā pateikties saviem senčiem, kuri aizstāvēja Latviju un izcīnīja Latvijas neatkarību.

Aicinu visus padomāt par lietām, kuras mums ir svarīgas, jo tā ir milzīga dāvana. Mēs paši esam kā dāvana, no mums ir atkarīgs, vai otrs cilvēks, atverot mūsu dāvanu, priecāsies vai, gluži otrādi, bēdāsies?

Priecāsimies un būsime pateicīgi par to, ka mēs esam un par to, ka mums apkārt ir tik daudz lielisku cilvēku.

*Foto no personīgā arhīva
Ieva Pūce (10.b)*

ĪSZIŅAS

- Arī šogad ģimnāzisti aktīvi piedalās TV spēlē “Gudrs vēl gudrāks”. Septīto spēlē piedalījās Karīna Kalniņa, bet astoto spēlē—Katrīna Lukaševica. Kā viņām veicās? Skaties LTV1!

- 6.novembrī notika Skolēnu pašpārvalžu pieredzes apmaiņas pasākums. Pie mums viesojās skolēnu pārstāvji no kaimiņu skolām, kā arī Valmieras, Viļakas, Rīgas.

- 11.novembrī Madonas Valsts ģimnāzijas skolēni devās Lāpu gājienā uz Liseskalna kapiem. Ikvienu sajūsmināja ģimnāzijas zēnu kora dziedājums.

- 13.novembrī Valsts svētku koncertā ikviens tika aicināts greznoties ar dzintara rotām. Pārsteidzoši, cik daudzveidīgs ir dzintars!

- 23.novembrī lielā FOTO diena. Pucējamies!

- 25.novembrī Karjeras dienā 11.un 12.klašu pārstāvjiem būs iespēja padomāt par savu nākotni—turpmāko izglītību.

- Novembra beigās sākas arī mācību priekšmetu olimpiāžu laiks. Piedalīsies arī mūsējie!

- Atgādinām, ka I semestris strauji tuvojas beigām, tāpēc pēdējais laiks ko darīt, lai uzspodrinātu savas sekmes!

Jauns Skolēnu padomes prezidents

Viens mācību ceturksnis ir beidzies, un tāpēc Madonas Valsts ģimnāzijas skolēni atkal ir aktīvi pievērsušies mācībām. Darbu, protams, ir atsākuši arī ģimnāzijas Skolēnu padomes darboņi. Jau vairāk kā mēnesi mums ir jauns Skolēnu padomes prezidents, tāpēc „Maģiskā” ir sagatavojusi interviju ar **Kristiānu Lancmani**.

Kāpēc tu šogad pieteicies Skolēnu padomes prezidenta amatam?

- Pieteicos, jo vēlējos arī šogad paralēli skolai darīt vēl kaut ko, un arī zināju, ka pagājušajā gadā iegūtā pieredze noderētu šim amatam. Vajadzēja tikai saprast, vai pietiks spēka visam.

Ir kas tāds, ko tu, kā Skolēnu padomes prezidents, vēlies mainīt skolas dzīvē? Varbūt ir jau kādi plāni?

- Vēlos, lai jebkurš, kuram ir kāds ieteikums vai kāda traka ideja, kā uzlabot/mainīt skolas dzīvi, lai droši atnāk uz padomes sanāksmēm. Man ir pāris interesantas idejas, bet tās jau paši drīz redzēsiet.

Līdz šim brīdim tas ir mainījies tavu ikdienu?

Kā tev šķiet, vai tas mainīs kaut ko arī turpmāk?

- Jā, ir mainījies. Es domāju, ja es pats atradīšu to iespēju kaut ko pozitīvu mainīt skolas dzīves labā un redzēšu pozitīvus rezultātus un atsauksmes, tad tas noteikti arī pozitīvi mainīs manu ikdienu.

Kā tev šķiet, jaunais amats metīs tev kādus jaunus izaicinājumus?

-Protams, jau tagad nedaudz tas ir manāms, pēc pagājušā gada pieredzes, manuprāt, esmu sagatavojies diezgan labi šiem izaicinājumiem. Bet nekad jau nevar zināt, ko dzīve piedāvās.

Ko tu novēli visiem Madonas Valsts ģimnāzijas skolēniem šajā mācību gadā?

- Mans novēlējums ir nebaidīties riskēt un piedalīties visur, kur dzīve piedāvā, jo tikai tā spēsiet maksimāli sevi pilnveidot un saņemt maksimāli daudz no MVĢ. Kā arī cieniet viens otru, Madonas Valsts ģimnāziju un vienmēr atceraties tos, kuri Jums ir palīdzējuši! Veiksmi!

*Foto: Kristens Raševskis
Žanete Zirne (12.c)*

12.a un 12.c ekskursija

Š.g. 9. oktobrī mēs, 12.^a un 12.^c klases skolēni, devāmies ekskursijā uz Rīgu. Viena no vietām, ko apmeklējām, bija „Stūra māja”, kur mums tika dota iespēja apskatīt bijušās Valsts drošības komitejas jeb čekas galveno mītni Rīgā un uzklaut gides stāstījumu par šīs mājas šausmīgo, bet nenoliedzamo vēsturi. „Stūra māja” joprojām saglabājušās ieslodzījuma kameras, pratināšanas kabinets, nelielais pastaigas laukums un pagrabs ar virtuvi, kas liek skudriņām skriet pār kauliem, zinot, ka viss, kas ieslodzītajiem šeit tika dots ēst, bija smilšaini, novārtīti

kartupeļi un tēja, kas garšo pēc zivīm. Šie cilvēki, kas patiesībā nebija neko noziedzīgu izdarījuši, tika sodīti ar dažādiem miesas sodiem, un mēs varam tikai iedomāties, kādu iespaidu tas atstāja uz cilvēka psihi. Bet tādas nu bija cilvēka un varas attiecības pagātnē. Es domāju, ka „Stūra māja” ikvienam ekskursantam lika daudz ko saprast un pārdomāt.

Ministru kabinetā, savukārt, mēs apskatījām Zaļo zāli un preses konferenču telpu, kā arī Ministru prezidenta diplomātisko dāvanu skapi. Tikām iepazīstināti ar MK vēsturi un valdības darbu. Mums bija unikāla iespēja redzēt Baumaņu Kārlim veltīto izstādi „No lūgšanas līdz himnai”, tajā skaitā tādu unikālu eksponātu kā Kārļa Ulmaņa rokkrakstā pierakstītās lūgšanas „Dievs, svētī Latviju!” notis.

Par izrādi „Raiņa sapņi” skolēnu domas atšķiras. Citam tā šķiet ļoti grūti izprotama un noslēpumaina, citam ārkārtīgi interesanta un saistoša. Katrs to interpretē dažādi, tomēr nenoliedzami šī izrāde vienaldzīgu neatstāj nevienu. „Raiņa sapņi” lieliski ataino Raiņa sašķeltās būtības tēlu, viņa murgus un sapņus, politiskos un filozofiskos uzskatus. Izrādē ir daudz simbolu, kas skatītājam liek analizēt, meklēt līdzības un galvenais – domāt. Pēc izrādes, braucot mājās, arī daudzi no mums bija pārdomu pilni.

*Foto no 12.a klases arhīva
Kintija Smoča (12.a)*

Izrādi iniciatīvu!

Laine Riekstiņa (12.c), Rebeka Birziņa (11.b) un Elizabete Stangaine (10.b) 14.oktobrī Rēzeknē piedalījās Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas kustības "Draudzīga skola" rīkotajā reģionālajā forumā.

Ko tad īsti viņas tur darīja?

Laine: "Rēzeknes forumā galvenais uzdevums bija diskutēt par skolēnu padomes ietekmi klases, skolas līmenī. Bija grupu darbs, kurā bija jāizrunā dažādi jautājumi, jāizdomā ieteikumi, lai uzlabotu padomes darbu, rezultātus. Būtībā es daļējos savā pieredzē, stāstot par Madonas Valsts ģimnāzijas padomes struktūru un ikdienu."

Rebeka: "Mums bija jāveido grupu darbi par to, kā skolas padome var ietekmēt darbu klasē un skolā."

Elizabete: "Šajā forumā mans uzdevums bija iepazīstināt svešus cilvēkus ar savu skolu un tās struktūru. Tāpat arī mans uzdevums bija komunicēt ar citiem pašpārvalžu jauniešiem."

Atbildot uz jautājumu, kas šajā forumā meitenēm likās jauns un kas pārsteidza, Rebeka atzina, ka vislielākais prieks un arī pārsteigums bija par to, ka Madonas Valsts ģimnāzijas padomes sistēma bija vissākotākā un sistematizētākā starp visām pārstāvētajām skolām. Arī Laine apliecināja: „Biju pārsteigta, ka daudzu skolu pārstāvji pat nezināja, vai skolā ir šāda padome un ko tā dara. Uzzināju arī to, ka esam retie, kuriem ir atsevišķi sektori un tik sarežģīta vadības shēma."

Kad jautāju par to, kādas pārdomas, idejas vai atziņas radās pēc šī foruma, Elizabete atbildēja: „Pēc šī foruma es tiešām sapratu, ka skola, kurā es mācos, ir superīga. Tā ir viena no retajām, kurā uzklausa skolēnus, viņu viedokļus. Personīgi man, radās jaunas idejas par skolēnu un skolotāju saliedēšanas pasākumiem." Rebeka teica, ka tagad sāk vairāk novērtēt Madonas Valsts ģimnāzijas doto iespēju tik daudziem skolēniem iesaistīties skolēnu padomes darbā.

Ar šo forumu viss nebeidzās, jo Rīgā 6. novembrī notika Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas kustības "Draudzīga skola" forumu kopsavilkums, uz kuru devās arī Laine, kas pastāstīja: „Rīgā, kur notika visu forumu kopsavilkums, galvenā tēma bija par drošību, sapratni internetā, skolā un klasē. Bija vairākas prezentācijas no tādiem cilvēkiem kā, piemēram, Artūrs Mednis (mediju speciālists). Protams,

arī citi uzstājās, daļējās pieredzē, stāstīja, kādas lietas ieteicams nedarīt un kā uzvesties šajās vidēs. Arī šeit bija grupu darbs, šoreiz par skolēnu padomes darba ietekmi pašvaldības un valsts līmenī. Nobeigumā veidojām kopsavilkumu grupu idejām un prezentējām to pārējiem ar dažiem citiem jauniešiem."

Tāpat Laine atzina: „Laba atziņa bija no jau minētā A.Medņa: „Nekad nedrīkst aizmirst, ka tas, ko darām tagad, nekur nepazudīs un vēlāk var būt kauns par to. Mūsos ir spēks, tikai vajag spēt pierādīt, uz ko esam spējīgi, līdz ar to citi kļūs atsaucīgāki un varēs rast risinājumus visam.”"

Pēc jautājuma, vai jūs ieteiktu arī kādam citam piedalīties līdzīgos pasākumos, visas meitenes sacīja skaļu – "jā, tā ir lieliska pieredze!"

Rebeka sacīja: „Tā ir neatsverama pieredze uzzināt, kā dažādi procesi tiek organizēti citās skolās un novērtēt to, kas ir dots mums, vai arī tieši otrādi - iedvesmoties un uzlabot."

Elizabete vēl akcentēja to, ka uzzināja daudz ko jaunu, par ko pat nezinātu bez šāda foruma, iepazīna arī jaunus, atvērtus jauniešus, kuriem rūp sava skola tāpat kā viņai. Laine norādīja: „Tā ir lieliska pieredzes apmaiņa. Ir iespēja uzzināt par citu jauniešu problēmām, to risinājumiem skolās, kā arī to, kā tie strādā, varbūt pat mācīties no viņiem. Šādos pasākumos ir arī lieliski lektori, kuri sniedz padomus ne tikai ikdienai skolā, bet arī dzīvei. Kopumā var iepazīt arī interesantus domubiedrus, ar kuriem kopā iespējams realizēt kādu sen iecerētu vēlmi vai arī ar daudzo vadītāju palīdzību gūt iespēju tikt saklausītiem augstākā līmenī, nekā tas ir šobrīd."

Pēc intervijām varu teikt, ka šādi pasākumi tiešām ir interesanti un pamācoši, piedaloties var iegūt zināšanas un iespājus, kas noderēs ne tikai šogad, bet, iespējams, arī visai turpmākajai dzīvei. Tāpēc nevajag ilgi sēdēt siltā segā, dariet, ko iepriekš nedarītu, izglītojošu un tas neatstās jūs vienaldzīgus! Kā intervijā teica Laine: „Domāju, ka jauniešiem pašiem vairāk jāizrāda iniciatīva, lai kaut ko mainītu un sasniegtu gan skolā, gan ārpus tās."

Kāpēc uzņēmību necelt gaismā jau šodien?

Foto: Madara Lindāne
Žanete Zirne (12.c)

Kā klājas mūsu pagājušā gada absolventiem

Kad koki jau ir nobirdinājuši savas pēdējās lapas, un dzestrie rīti vairs nav jaunums, tā signalizējot par strauji tuvojošos ziemu, ir klāt novembris. Daudziem ģimnāzijas absolventiem pirmie divi mēneši ir bijuši pavisam jauns sākums jaunā vidē, nu, jau studentu gaitās, tāpēc noskaidrojām, kādu iespaidu tas atstājis uz bijušajiem ģimnāzistiem.

Krišjānis Kallings:

Esmu iestājies Latvijas Universitātes Datorzinātņu fakultātē. Tālāk virzienu ir daudz, bet pagaidām liekas, ka vairāk saista programmēšana, bet to sīkāk es varēšu izvēlēties 3. kursā, tā ka vēl ir pietiekami daudz laika, lai saprastu un izdomātu. Daudz domāju, kur iet, vēl decembrī bija kardināli savādāki plāni, bet pamazām sapratu, ka tā joma, kur vēlējos iet, ir diezgan iesūnojusi un īsti ne man. Pamazām sapratu, ka programmēšana varētu būt tas, kas mani varētu saistīt pietiekami daudz, lai ar to saistītu savu nākotni. Pagaidām pilnībā nenožēloju.

Brīvajā laikā dejuju tautiskās dejas, tūlīt arī sākšu iet uz Improvizācijas teātri, tā kā man ir paveicies ar studiju grafiku (visas lekcijas sākas 10.30), ar nākošo nedēļu sākšu no rītiem iet uz svaru zāli. Sākumā gribēju saprast studiju slodzi, pirms iestājos visās iespējamās vietās un netieku galā... Sajūtas ir labas.

Par pārsteigumu man, vidējais programmētājs nav stereotipiskais intravertais, netīrīgais cilvēks, kas prot sarunāties tikai ar datoru. Cilvēki ir ļoti dažādi. Ir arī ap 30 meitenēm (kopā kursā ir 253 cilvēku).

Par ģimnāziju – domāju, ka pietrūks cilvēki, bet tie, kuri varētu pietrūkt, tos jau esmu paspējis satikt!

Anete Kaparkalēja:

Mācos Latvijas Universitātes Juridiskajā fakultātē. Izvēlējos iet tēva pēdās, domāju, ka patiks, pagaidām patīk un ir interesanti.

Ārpus skolas pagaidām neko nedaru, jo ir jāmācās, eju uz sporta zāli, bet tas arī viss. Jaunajā skolā viss labi.

Ģimnāzija ir ielikusi labus pamatus saistībā ar patstāvīgo darbu. No ģimnāzijas, iespējams, pietrūkst foršās attiecības ar skolotājiem, ģimnāzijas pasākumi.

Vineta Graumane:

Esmu uzsākusi studijas Jēkabpils Agrobiznesa koledžā, Grāmatvedības un finanšu fakultātē. Esmu topošā grāmatvede. Šo skolu izvēlējos pēc reputācijas un atsauksmēm, šeit tiek sagatavoti ļoti labi grāmatveži ar reālām darba prasmēm. Pie skolas jau esmu pieradusi, nebija lielu grūtību uzsākot šeit mācīties, jau ģimnāzijā pieradu pie daudzajiem patstāvīgajiem darbiem mājās.

Jāatzīst, ka ģimnāzijā bija labāki pasākumi, tomēr daudz par to neskumstu, jo šobrīd man nav vairs pasākumi kā prioritāte, prioritāte šeit ir mācīties. Visvairāk no ģimnāzijas pietrūkst draugu, bet tos jau tik un tā šad tad izdodas satikt.

Dana Āre:

Mācos Vidzemes Augstskolā Tūrisma organizāciju un vadību. Patiesību sakot, šo programmu izvēlējos pavisam nejauši, jo līdz pat izvēles brīdim man nebija īsti skaidrs, ko tieši vēlos studēt. Jā, varētu teikt, ka biju viens no tiem izmisušajiem skolēniem, kurš pat 12. klasē īsti nezināja, ko iesākt ar lielo dzīvi, kamēr draugi jau skaidri bija nolēmuši, ka vēlas būt ārsti vai inženieri. Vienīgais, ko zināju skaidri, bija tas, ka nevēlos mācīties Rīgā, jo mani nesaista burzma un steiga, kas valda galvaspilsētā. Izvēlējos tūrisma, jo uzskatu, ka tā ir augoša nozare, kas nemitīgi pilnveidojas un mainās, jāatzīst, ka arī atsauksmes par šo programmu bija ļoti pozitīvas, ņemot vērā, ka Vidzemes Augstskola ir pirmā augstskola Latvijā, kas šo programmu radīja un piedāvāja, līdz ar to, tūrisma nozari šeit var apgūt augstā līmenī.

Valmierā patiešām ir studentu pilsēta, un arī ārpus skolas šeit ir daudz iespēju, kā sevi attīstīt. Šobrīd darbojos Vidzemes Augstskolas improvizācijas teātrī „ViaGars”, jo ar improvizāciju biju nodarbojusies visu vidusskolas laiku un vēlējos to turpināt. Valmieras pilsēta un pati augstskola ir lieliska vieta studentiem, jo bieži vien pastāv uzskats, ka tikai Rīga ir tā vieta, kur turpināt mācību gaitas. Tiem, kurus patiešām nesaista galvaspilsētas burzma, Valmiera ir superīga vieta, kur pilnvērtīgi izbaudīt studentu dzīvi, protams, apvienojot ar mācībām. Mācoties jau mēnesi, man ir radusies sajūta, ka šeit nekā nestāv uz vietas, nemitīgi notiek dažādi pasākumi, kur iepazīties ar jauniem cilvēkiem.

Ģimnāzija, protams, pietrūkst. It īpaši manas superīgās B klases, jo tāda liela ģimene vien bijām. Noteikti apmeklēšu kādu ģimnāzijas pasākumu, jo, piemēram, Ziemassvētku balli, nu ne kādi nevar laist garām.

Beāte Putniņa:

Šogad esmu uzsākusi mācības Vidzemes Augstskolā, kas atrodas Valmierā. Mācos žurnālistiku un multimediju - izvēlējos mācīties tieši šajā kursā, jo man pašai tas šķita ļoti saistoši, kā arī šī kursa ietvaros varu iemācīties to, kas man jau sen licies vilinošs un interesants. Bet pašā skolā iestājos tāpēc, ka ļoti ilgi svārstījos par to, kur labāk iet mācīties, bet teikšu atklāti - nenožēloju šo izvēli nevienu mirkli!

Ārpus skolas darbojos ViA kustībā „ViA vēstnieki”, bet vispār, runājot par ārpusskolas aktivitātēm, - šeit tādu ir ļoti daudz - ne tikai kā pulciņi - var apmeklēt filmu vakarus, dažādus interesantus seminārus un basketbola spēles, kurās ir ļoti superīga atmosfēra! Būtu šajā skolā visi jūtas kā daļa no lielas, draudzīgas ģimenes, visi ir atvērti kontaktam.

Atklāti sakot, MVĢ jau nu tomēr pietrūkst. Gan klases, gan vispārīgi tās visas ikdienas dzīves.

Un noteikti kāds ieteikums - nebaidieties nākt mācīties Valmierā - daudziem ir tāds maldīgs priekšstats, ka šeit jau nekā nav utt. - muļķības! Arī Valmierā ir daudz izaugsmes iespēju, skaistu vietu, un, ko gan tur slēpt - arī superīgu izklaides iespēju!

Laura Černova:

Šobrīd studēju Vidzemes Augstskolā – biznesa vadību. Patiesībā šī ideja par Vidzemes Augstskolu man bija pavisam negaidīta, pateicoties konkursam „Gada skolēns ekonomikā”, man tika dāvāta iespēja tikt uzņemtai bez konkursa valsts budžeta finansētā studiju vietā. Neatteicos izmantot šo iespēju, un tagad varu sev papliķēt pa plecu par to! Kāpēc tieši biznesa vadība? Pateicoties tam, ka divus gadus darbojos skolēnu mācību uzņēmumu jomā, izvēli nebija izdarīt grūti, jo tas bija sirdij tuvi un interesējoši!

Šobrīd ārpus skolas laiks atliek ģimenei un maniem labākajiem draugiem (suņiem)! Joprojām aktīvi darbojos kanisterapijas nodarbībās un brīvo laiku pavadu ar bērniem ar īpašām vajadzībām. Man ļoti, ļoti pietrūkst ģimnāzijas, pietrūkst vienmēr pretimnākošo skolotāju un ierasto seju. Esmu mājas cilvēks, un pirmais mēnesis man pagāja grūti, kamēr pieradu pie jaunās ikdienas Valmierā. Bet pozitīvi ir tas, ka arī Vidzemes augstskola ir neliela, tāpēc vienmēr šķiet, ka esmu tuvāk ģimnāzijas omulīgajai sajūtai. MVĢ ir tā skola, kurā vienmēr vēlēšos atgriezties, siltās pusdienas, jaukie pasākumi un visas iespējas, kas tika sniegtas, ir nenovērtējamas! Paldies arī ģimnāzijai par attieksmi, kas tika ieskolota pret mācībām! Studējot tas ir vislielākais pluss, jo, kamēr citiem nemitīgi ir dažādi jautājumi, ko, kas un kā, tad es varu ievilkt elpu un būt mierīga!

Alise Dimitrijeva:

Studēju mākslinieciskās Latvijas Universitātes Rīgas medicīnas koledžā. Izvēlējos šo studiju programmu, jo jau diezgan sen gribēju savu nākotni saistīt ar medicīnu un māsas profesija ir pieprasīta visā pasaulē, vēl jo vairāk tāpēc, ka tā būs nepieciešama vienmēr neatkarīgi no notikumiem pasaulē un citiem apstākļiem. Lai gan skola atrodas Rīgā, bet tomēr brīžiem tas aizmirstas, jo Mežciema apkārtnē ir diezgan klusa, un no pilsētas trokšņa nav ne miņas. Septembrī centos apvienot darbu ar mācībām, bet sapratu, ka tad vien sanāk "piemācīties" nevis pilnvērtīgi mācīties. Mācību apjoms ir diezgan liels, bet, cītīgi strādājot jau no 1. dienas, tas nav

nepaveicami, par ko liecina lieliskie rezultāti jau pirmajos pārbaudījumos.

Māra Lieplapa:

Savas studenta gaitas esmu uzsākusi Banku Augstskolā (BA). Lai gan mani sākotnējie nodomi attiecībā uz studijām bija savādāki, esmu ļoti apmierināta ar savu izdarīto izvēli. Augstskola ir neliela, salīdzinot ar citām; kursā esam 13 studenti, tāpēc studiju procesā ir izteikta individuāla pieeja attiecībās starp pasniedzēju un studentu. Šajā ziņā BA vide ir līdzīga ģimnāzijas atmosfērai.

Tā kā dejošana ir mans iecienītākais vaļasprieks, īstās deju vietas atrašana, godīgi sakot, bija 2 mēnešus ilgs process, kā rezultātā es aizgāju uz provēm 3 deju studijās. Šobrīd trīs reizes nedēļā apmeklēju deju studiju "Spotlight", kas papildus piedāvā baleta nodarbības. Savukārt paziņu loka paplašināšanai un sabiedriskās dzīves pilnveidošanai iestājos BA jauktajā korī "Monēta". Koncertos velkam skaistas, garas vakarkleitas, turklāt korim, manuprāt, ļoti labi skan - arī par šo izvēli esmu priecīga.

Protams, man pietrūkst ģimnāzijas un Madonas. Īpaši jau mana "gliemežpētnieku" kolektīva un audzinātājas. It kā lielākā daļa no mums ir Rīgā, bet, šķiet, tik ļoti izsijāti, ka vairāk esam satikušies tieši Madonā. Ģimnāzija ir tā lieliskā vieta, kur skaidri un gaiši saproti, ko no tevis prasa, un ievirza uzdevumā. Augstskolā pietrūkst šādu paskaidrojumu, jāsaprot pašam. Man vienmēr ir patīcis plānot laiku, ģimnāzijā man tas izdevās lieliski, bet tagad ar to ir problēmas - joprojām nemāku aprēķināt laiku, cikos jāceļas/ jāiziet, lai laicīgi kaut kur paspētu. Iespēju robežās cenšos ik nedēļu braukt uz mājām, ļoti pietrūkst dabas un plašumu, jo šeit laiks pāriet vienā skriešanās. Savukārt, mani Rīgas kursabiedri nebeidz brīnīties par Madonas platu "e" un nezināmu iemeslu dēļ reizēm sagaida no manis latgaļu valodas prasmes, par ko kopā arī pasmejamies.

Madara Lindāne (12.c)

Svešvalodu pēcpusdiena

Šajā mācību gadā 22.oktobrī ģimnāzijā tika rīkota svešvalodu pēcpusdiena, uz kuru tika aicināti arī citu novada skolu pārstāvji. Šis pasākums tika rīkots 6.-9. klašu skolēniem un notika kinoteātrī „Vidzeme”. Skolēni uzstājās ar saviem priekšnesumiem.

7. klase uzstājās ar krievu valodas priekšnesumu-dziesma „падают листья”. Priekšnesums bija papildināts ar krāšņām kļavu lapām.

8.a klase parādīja ceļu no mīlestības līdz rokam. Sākumā tika dziedāta liriska dziesma „I love you mother nature”, bet beigās jau viss nokļuva līdz AC/DC. Tika pat lauztas ģitāras!

8.b klase uzstājās ar dziesmu „Little ainstain”, bet krievu valodā tika skaitīts dzejolis, to izpildīja Lara Babina.

9. klase veidoja dažādus skečus par visiem zināmiem stāstu varoņiem angļu valodā un kā tie uzvestos mūsdienās. Vācu valodas grupa parādīja, cik slikti ir zagāt naudu no bankas un kāds sods par to pienākas.

Savu iniciatīvu piedalīties pasākumā izteica arī 10.-12.klašu skolēni, kas mācās franču valodu. Franču valodā tika izpildīta liriska un visiem zināma dziesma ar ģitāras pavadījumu. Bet 11.b klase angļu valodā bija izveidojusi īsu pamācību jaunu hitu veidošanā. Vajag tikai paņemt četrus akordus un fragmentus no 17 dziesmām. Tas taču ir vienkārši!

Arī ciemiņi no Kalsnavas pamatskolas, Kusas pamatskolas, Bērzaunes pamatskolas, Lubānas vidusskolas un Varakļānu vidusskolas visus iepriecināja gan ar dejām, gan dziesmām, gan video sveicieniem, gan spēli, kurā tika iesaistīta arī auditorija.

Pasākums bija izdevies, vēl jo vairāk tāpēc, ka beigās visi dalībnieki saņēma pateicības un svētku kļiņģeri.

Iluta Žigure (9.)

Izrāde "Būda mežā" neatstāj vienaldzīgu

Bērnu un jauniešu centra teātra studija „Iemilēts” šogad iestudēja izrādi „Būda mežā”, kuras autore ir Aiva Birbele, bet režisore ir Nadja Niedrīte. Izrādes aktieri lielākoties ir ģimnāzijas esošie un bijušie skolēni. Pirmizrāde notika augustā, bet Madonas jaunatnes lielajā forumā izrādi spēlēja atkal, un ikvienam interesentam bija iespēja to redzēt.

“Tas var notikt jebkurā skolā, jebkurā klasē, jebkurā kompānijā. Un visticamāk - tas notiek. Tikai mēs par to neko nezinām. Uzzinām tad, kad apturēt notiekošo vairs nav iespējams un sauciens pēc palīdzības izskan tumsā un tukšumā,” tā par izrādi saka lugas autore. Šī izrāde spilgti ataino mūsdienu jauniešu problēmas un sarežģījumus, un tā ir psiholoģiski smaga. Izrāde arī parāda, ka neviens nav perfekts un ikvienam ir savi trūkumi. Acīs skatoties, melot ir daudz grūtāk, nekā sarunājoties, izmantojot jaunās tehnoloģijas.

Katram izrādes tēlam ir sava personība, un aktieri to ļoti labi prot izspēlēt un atainot. Aktieris Edgars Kalniņš (11.b) pastāstīja: "Domāju, ka izrāde mums visiem ir liels izaicinājums. Izrāde nav no tām pozitīvākajām, taču mācīties no tās mēs varam daudz. Ne tikai mēs, arī vecāki, skolotāji un visi pārējie. Dažreiz liekas, ka tas, ko kāds cits

pārdzīvo, ir nieks vien. Bieži vien mums ir vienalga... Mēs nerēķināmies ar otru, neizrunājam lietas savā starpā, kas beigās arī var novest pie katastrofas.. Vai grūti spēlēt šajā izrādē? Hmm... Man, jā. Veidojot izrādes tēlu Raivi, nemitīgi bija jāizkāpj no savas komforta zonas, jākāpj pāri manis paša un sabiedrības uzliktiem stereotipiem, kā arī beigās jāizkāpj no lomas. Mēs, aktieri, visu laiku papildinām savus tēlus, meklējam veiksmīgāko reakciju uz situācijām būdā. Vakaros pēc izrādes ir smagi. Vienmēr mēģinu iet garā pastaigā ar draugiem un runāt, atgriezties realitātē. Lai veiksmīgi nospēlētu izrādi, vajag tajā visā ieiet ar sirdi.”

Pēc izrādes noskatīšanās skatītājiem radās daudz pārdomu, vai tā tiešām notiek dzīvē, vai mēs vienmēr esam tik aizņemti, ka pat nepamanām, kas notiek mums apkārt. Skatītāja Signe Kaparkalēja (9.) pēc izrādes atzina: „Izrāde bija aizraujoša, un nevienu mirkli nebija garlaicīgi. Notikumi bija atainoti ļoti labi, tāpēc arī to uztvert bija viegli. Es domāju, ka šī izrāde bija saistoša gan jauniešiem, gan vecākiem. To redzēt ieteiktu ikvienam.”

Santa Socka (9.)

Pārdomas pēc Fukšu nedēļas

Pēdējā mācību nedēļā pirms rudens brīvlaika skolā norisinājās fukšu nedēļa, kuru tradicionāli organizēja un vadīja 12. klašu skolēni. 7.klase ievēroja divpadsmito noteikumus, un katru dienu ģērbās atbilstoši tematam. Divpadsmitie bija sagatavojuši uzdevumus, kurus pildījām ar godu, tādā veidā saliedējot klases kolektīvu. Nedēļu sākām ar Luvras tematiku, bet noslēdzām ar sporta tematiku. 7.klase visus pārsteidza ar drosmīgu apģērbu izvēli. Pēc iesvētībām notika pasākums, kurā rādījām priekšnesumu un devām zvērestu.

Intervēju dažus 7.klases pārstāvjus, lai uzzinātu atsauksmes par fukšu nedēļu.

Kā Jums kopumā patika fukšu nedēļa?

Laura Līva: “Man patika fukšu nedēļa, jo tā bija piedzīvojumu pilna, katra diena bija ar savu “rozīnīti”. Viss bija pa tiešām pārdomāts un interesants.

Karīna: “Bija ļoti interesanti un jautri, jo bija interesanti tērpi, smieklīgi uzdevumi un viss brīvā gaisotnē.”

Evija Madara: “Bija interesanti uzdevumi katrai dienai.”

Patrīcija: “Fukšu nedēļa bija diezgan interesanta.”

Kāda ir Jūsu spilgtākā atmiņa no fukšu nedēļas?

Laura Līva: “No fukšu nedēļas, visspilgtāk atmiņā man iespiedās tas, kā mani pielīmēja pie krēsla. Tas patiešām bija ļoti smieklīgi!”

Karīna: “Mana spilgtākā atmiņa ir paši iesvētības uzdevumi, tieši tas, kad kāpām priežu kalnā visi kopā sasieti.”

Evija Madara: “Fukšu pārbaudījumi.”

Patrīcija: “Spilgtākā atmiņa noteikti ir tā, kad klasesbiedru pielīmēja pie krēsla.”

Kādi bija Jūsu iespaidi no iesvētībām?

Laura Līva: “Bija ļoti interesanti pārbaudījumi, visgrūtākais, manuprāt, bija kalnā kāpšana, jo visiem vajadzēja būt saliedētiem un izpalīdzēt viens otram.”

Karīna: “Ļoti patika, varēja būt pat trakāk, bet bija jauki, forši saliedēti uzdevumi.”

Patrīcija: “Gribējās kaut ko trakāku.”

Annija Asmus (7.)

Mums, 10.c klasei, Fukšu nedēļa ļoti patika. Šīs nedēļas laikā saliedējāmies vēl vairāk.

Bija interesantas tēmas. Katrā no nedēļas dienām varējām izpausties, kā vien vēlējamies, un bija vienalga par to, kā tu izskaties un ko par tevi domās citi. Iesvētībās bijām gaidījuši grūtākus uzdevumus, bet tik un tā bija ļoti jautri un atraktīvi. Patika iejusties tēlos, saģērbties pēc sirds patikas un izbaudīt šo jauko nedēļu. Mums nepatika tas, ka bija jāmacās, jo bijām cerējuši, ja jau Fukšu nedēļa, tad jau būs neliela atslodzīte no mācībām un nebūs īsti jāiespringst. Dažkārt pietrūka iesvētībās to neitūbu, kas bija citus gadus, kad bija jārapo, jāvilājas. Bija patīkami skatīties uz klašu priekšnesumiem, tie bija pārdomāti un arī smieklīgi.

Paldies 12tājiem par šo jauko, jautro, atraktīvo, interesanto nedēļu. 12. klašu skolēni tik tiešām bija ļoti oriģināli.

Jānis Šķēls (10.c)

Latvijas nacionālās vērtības

Valsts svētku priekšvakarā "Maģiskā" noskaidroja ģimnāzistu attieksmi pret mūsu valsti Latviju.

Kā Tu domā, vai Latvijā ir daudz nacionālo vērtību?

Alise (12.b): "Es uzskatu, ka mūsu tautai ir daudz nacionālo vērtību, bet katram cilvēkam dažas no tām visām būs svarīgākās un nozīmīgākās."

Lorita (10.a): "Jā, mums ir daudz vērtību. Daļa no tām ir atzītas arī pasaulē, jo ir iekļautas UNESCO mantojumā. Tāpat arī mums ir daudz svētku, ko svinēt."

Nosauc piecas Tavuprāt svarīgākās Latvijas nacionālās vērtības!

Alise (12.b): "Valsts simboli (karogs, himna, ģerbonis), meži, dziesma, Rīgas Jūgendstils, Baltijas jūra."

Lorita (10.a): "Dziesmu svētki, himna un citas patriotiskas dziesmas, dabas ainavas – apskates objekti, folklorā – mūzika, dejas, tradīcijas, darba spars."

Kuras no tām Tev ir vissvarīgākās? Kāpēc?

Alise (12.b): "Man vissvarīgākā ir dziesma, jo to nekas nespēj iznīcināt. Mežus var izzāgēt, teritorijas pie jūras var atņemt, taču dziesmai neviens nespēj neko ļaunu izdarīt, tā pastāvēs tik ilgi, kamēr pastāvēsim mēs paši – latvieši."

Lorita (10.a): "Daba un mūzika, jo tās nomierina un dziedina, palīdz atjaunot mīlestību pret savu valsti, kura dažkārt mēdz izsīkt uz pasaules fona."

Ko Tu novēli mūsu lasītājiem šajos Valsts svētkos?

Alise (12.b): "Es novēlu katram iepazīt kādu vēl neizpētītu daļu Latvijas un palīdzēt atklāt to citiem, mums ir jādalās it visā ar saviem līdzcilvēkiem un jāsarūpē vienam otrs! Esiet kopā šajos svētkos!"

Lorita (10.a): "Nepazaudēt cieņu un NEVILTOTU mīlestību pret savu valsti, neuzspēlēt to, kā nav!"

Linda Amura (9.)

Ar domu par Latviju

Tuvojoties Latvijas dzimšanas dienai, uz sarunu tika aicināta Madonas Valsts ģimnāzijas 9.klases skolēna Jāņa Bardziņa mamma.

Kādas Jūsuprāt ir latviešu nacionālās vērtības?

- Latviešu valoda, kultūra, nacionālās identitātes apzināšanās, karogs, himna, valsts svētki, arī mūsu nacionālie ēdieni – rupjmaize, medus – ir nacionālās vērtības, kas jā saglabā.

Kāpēc latviešu valoda ir tik svarīga?

- Valoda ir vērtība, kuru nedrīkst pazaudēt. Latviešu valoda nav tikai komunikācijas instruments, tā ir bagātība, kas atšķir Latviju no citām pasaules valstīm, kas saliedē mūsu sabiedrību, vieno Latvijas cilvēkus. Lai arī skaitliski esam maz, ar savu valodu mēs atšķiramies no citām tautām, tā parādām savu piederību Latvijai un savai tautai. Tikai zinot un izprotot latviešu valodu, varam izprast latviešu kultūru. Latviešu kultūra, Latvijas valsts pastāvēšanas jēga ir saprotama vienīgi latviešu valodā. Iztulkojot, piemēram, mūsu dainas vai himnu citā valodā, tulkojums nes citādu vēstījumu, nav iespējams citā valodā pārcelt to iekodēto vēstījumu, ko saprot tikai latvietis un latviešu valodā.

Vienkāršāk būtu, ja visi runātu vienā valodā.

- Vienkāršāk gan, bet vai pareizi? Tad mēs visi būtu vienādi un ne ar ko neatšķirtos. Tagad ir interesanti uzzināt kaut ko jaunu par citām valstīm, to kultūru, paražām.

Vai latviešiem svešumā arī vajadzētu saglabāt nacionālās vērtības? Kā svešumā var noderēt latviešu valoda?

- Svešumā esot, jo īpaši svarīgi ir saglabāt savu valodu, mācīt to saviem bērniem, stāstīt par Latviju. Ja to nedara, tiek apcirstas "saknes", cilvēks nejūtas piederīgs, nav māju sajūtas.

Vai visiem jāzina Latvijas vēsture un jāprot nodziedāt himnu?

- Jā. Ja esi piederīgs Latvijai, ir jāciena un jāzina tās vēsture. Tas attiecas arī uz cilvēkiem, kuri nav pilsoņi, bet dzīvo šajā zemē.

Vai ir pareizi, ka tautai jāziedo nauda, piemēram, Brāļu kapu restaurācijai vai Brīvības pieminekļa atjaunošanai? Vai arī tās ir nacionālās vērtības?

- Jā, tā ir Latvijas vēsture. Tā mēs apzināties savu piederību latviešu tautai un pateicamies kritušajiem karavīriem par viņu ieguldījumu Latvijas labā. Brīvības piemineklis savulaik tika uzcelts par tautas saziņotajiem līdzekļiem. Tas simbolizē latviešu tautas brīvību un neatkarību. Ir tikai pareizi, ka mēs par saviem līdzekļiem šos latviešu tautas identitātes simbolus atjaunojam un uzturam.

Ko Jūs novēlat Latvijai svētkos?

- Spēcīgus un gudrus valsts vadītājus, savai zemei uzticamus iedzīvotājus, kuri ir lepnī par savu valsti, valodu, kultūru.

Ko Jūs novēlat latviešiem?

-Būt vienotiem, cienīt savu zemi, valodu, apzināties un saudzēt savas nacionālās vērtības. Galvenais, lai mums nebūtu vienalga, kas notiek ar mūsu valsti, lai mēs būtu atbildīgi.

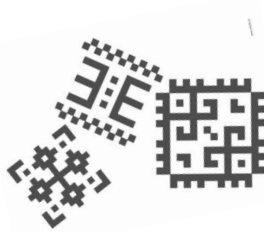
Jānis Bardziņš (9.)

LITERĀRĀ LAPA

Brīvības izjūta

Tu esi kā gaiss,
Kas dod man dzīvību,
Rada man prieku
Uz dzīvi un nākotni.
Tu esi kā dzīves spars,
Kas man liek tiekties uz priekšu,
Rast sevī spēku
Nākamam brīdim.
Tu esi kā dzirkstele,
Kas piešķir man liesmu,
Rod manī līksmi,
Kas priecē ikvienu.

Anonīms

Var mīlēt zemi, sauli, debesis,
Var mīlēt zvaigznes un pat debesis,
Var mīlēt pašu dārgāko -
Tēvu zemi mīļoto.

Vai mīli Tēvu zemīti,
Kur spēri pirmo solīti?
Vai mīli pašu dārgāko—
Latvju zemi, bagāto?

Nav tai zelta, sudraba,
Nav tai liela dimanta.
Zelts- tai dzintars spožākais.
Dimants - lielā ticība.

Ticība, ka visi var-
Cilvēks var, un tauta var.
Var tiltus celt un zemi art,
Var lepni būt, tie visu var.

Mīliet Tēvu zemīti,
Tā tautai spēku dod,
Tai zelta nav un nekad nebūs,
Būs tautas ticība, tā visiem būs.

Iluta Žigure (9.)

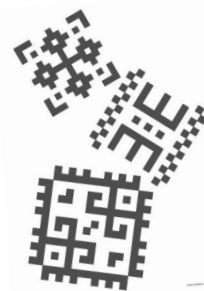
Pazemīgi es lūdzu- sargi mūsu tautu un zemi!
Pazemīgi es lūdzu- nelaid svešos mūsu zemē!
Pazemīgi es lūdzu- esi kopā ar mani un manu ģimeni!
Pazemīgi es lūdzu- lai man vienmēr ir ko mutē likt un jumts virs galvas!
Pazemīgi es lūdzu - esi tas, kurš man gaišo ceļu rādīs!
Pazemīgi es lūdzu- lai nākamā diena ik gaišāka top
Un lai dvēselē manā iegulstas miers!

*Anonīms***Madona**

Bij' reiz pilsēta, blakus tai augstiene,
Nosaukta tika medus vārdā.
Bij' tik viņa platā „e” dzimtene –
Medūna iekļuva Madonas kārtā.

*(Lauma Katrīna Āboliņa 12.c)***À Madona**

À Madona y a pas de requin,
À Madona y a la boulangérie,
Y a des fontaines,
Y a de l'harmonie.

(Atis Kriškāns, Beāte Ozoliņa 12.a)**Redaktore:** Žanete Zirne

Redkolēģija: Annija Asmus, Marta Solovjova, Lara Babina, Iluta Žigure, Laura Kurzemniece, Ieva Pūce, Jānis Šķēls, Agita Luīza Berģe, Renāte Saulīte, Kintija Smoča
Fotogrāfe: Madara Lindāne
Konsultante: Kristīne Lukaševica

E-pasts: magiskaa@gmail.com